

на живѣ душиж, що были видѣли и чули прѣзь онѣж ноць; още повече и помежду си думж да не продумвать за това нѣщо, нито да споменжть прѣдъ другъ нѣкой за тѣж ноць.

И тѣй тридесять-тѣхъ и два души отишли си съ най-голѣмж тишинж. По пѣтя не проговорили ни думицж; толкова были обзети отъ страхъ. Тѣ ся надѣяли, че при Боянщяли да видять и чоужть съвсѣмъ други работы, нѣ то излѣзло напротивъ. Като си помыслялъ нѣкой за завѣты-ты, обзимало го страхъ и трѣпетъ; защо-то истинж были и строги. — Ала тайнж-тѣ за седемь-тѣхъ години и седемь-тѣхъ седмици, и срѣднощнж-тѣ тъмнинж никой не могълъ да забрави; всичко това имъ было влапено като единъ-страшенъ сынъ.

14.

ХОРА-ТА ТВЪРДѢ СЯ УЧЮДВАТЬ.

Какво, бае Петко, имали нѣщо ново? питаль залудничявый ноцный вардачъ като прѣминуваль на утрѣшній-тъ день прѣзь село-то. — Та що ново да има? — Не ще ли дойде накъ нѣкой царъ, нѣкой Владика или нѣкакъвъ градоначяльникъ отъ града? Що е това, гдѣ-то гледамъ, мнозина сте ся изнапрѣмѣнили и скжтали? — Тѣй питаль той.

И наистинж, на мнозина влѣзло въ очи, гдѣ-то по нѣкои кѣщи животь-тъ ся премѣнилъ; защо-то прозорци-ти были свѣтливи, потонъ-тъ исчистенъ и осушенъ, врата-та и прагове-ти измыти, стѣны-ты измазаны. Въ кѣщи всичко си было на мѣсто. По дворница-та не ся виждало вече купища отъ торъ и сметы, нѣ были събираны вече вкупъ на едиж стравж. Тридесять-тѣхъ и два души знаяли твѣрдѣ добрѣ за тѣж промѣнж ала не казвали никому нищо; защо-то вѣрвали, че подыръ седемь години и седемь седмици щжть имать пълны ковчегы съ жьлтици.

Като видѣлъ Боянъ че тридесять-тѣхъ и два души ся водяли по седемь-тѣхъ завѣта, рѣкълъ на Славкж: азъ не знаж, да ся смѣж ли, да плачж ли. Ето нѣ, виждъ, че тѣй хора отъ само себе, отъ любовь кѣмъ Бога, отъ любовь кѣмъ женж и дѣтца, отъ нуждъ и сиромашнж не сж щяли да правять това, кое-то сега правять само отъ единъ суевѣренъ-страхъ и надѣждж. О, колко е чуденъ човѣшкый-тъ родъ!